

НА ДОЛЮ

Коли хлібину розрізали,
А мати ставила обід,
Окраєць перший відкладали
“На долю” батько або дід.

Ніхто не пам’ятає часу,
З якого звичай цей в селі,
Та як обідали, щоразу,
Лишати “долю” на столі.

Ніхто не розумів, що значить
Її відкласти, тільки знав,
Цей звичай оберіг неначе,
Що людям завжди помагав.

Чи треба коренів шукати,
А може вірити і все,
Як першу скибку залишати,
Це й справді долю принесе?

Для кого ми кладемо “долю”:
Для предків □ хай нас бережуть,
А може, як пошана полю,
Або для тих, що хліба ждуть?

Не має значення □ це буде

Знак допомоги у біді,
Завжди його побачать люди
І доля не мине тоді.

Дата написання вірша: 2021-01-09